

nativer i terroristbekæmpelsen dødsstrafmodstanderne har at byde på. Nogle fremhæver, at samfundet må sikre sig; således som man for eksempel forsøger i Vestsjælland. Det betyder, at hundredvis af dagligdags samfundsfunktioner kommer til at forløbe på en tvungen og unaturlig måde bare af frygt for, hvad nogle ganske få desperate terrorister kan tænkes at iværksætte. Der kan henvises til bevogtningen ved rejse over landegrænser eller til det opbud af sikkerhedsfolk, læger m. v., som konstant ledsager politikere, førerendé organisationsfolk, ambassadepersonale o.s.v., og som er medvirkende til dag ud og dag ind at bundfælde et politistatspræg i hverdagstilværelsen. Der bliver jo tale om at skulle benytte flere tusinde sikkerhedsfolk m. v., hvis tilværelse i sig selv skaber udgangspunkt for psykologisk spænding og opvurdering af det voldsprægede. Uhygge og kæmpeomkostninger bliver prisen, hvis man varigt skal leve med kontrol af dagligdagens færdsel, vejspærringer og lufthavnskontroller. Dette er farligt for demokratiet og tilmed rystende ineffektivt. Staten kan ikke bevogte alle og alt, og vogterne sløves hurtigt af, at der tilsyneladende er fred og ro, og derfor bliver de uhyggeligt lidt værre, når dramasekunderne pludselig uventet indtræder.

Andre anbefaler, at når farens stund er indtrådt, skal man benytte den israelske metode og ikke vise den mindste blødsødenhed. Det må for det første betvivles, at denne metode vil være forenelig med dansk mentalitet (tænk blot på, hvordan den offentlige debat vil udvikle sig, hvis for eksempel dronningen og kronprinsen blev kidnappet). En dansk krisestab vil højst sandsynligt ofte udvise en eftergivenhed som den, Olof Palme foretrak i september 1972, da en svensk indenrigsflyvemaskine blev erobret og passagererne blev udvekslet med seks kroater, der sad i svensk fængsel. Det var Ustasjebævægelsen, som fængslede og kidnappere tilhørte. For det andet vil denne metode meget let føre til massedrab på uskyldige ofre (både gidsler og politimandskab). Terroristerne dræbes ligefuldt, om det sker ved dødsstraf eller rettergang eller under aktioner som i Somalia-lufthavnen den 18. oktober 1977, men den måde, de dør på, kan være langt mere pinefuld end ved en regulær henrettelse, og forråelsen af samfundet og dets præg af politistat forværres mere, når der skal være store kommandostyrker, end ved stiltfærdige, hurtige henrettelser efter så saglig en rettergang som muligt. Nok gik det stort set godt ved befrielsesangrebene i Entebbe, Uganda, juni 1976, på Nagasakibussen 17. oktober 1977 og på

Lufthansaflyet i Mogadishu dagen efter, men der er ikke hold heri til fortrøstningsfuld optimisme. Hver gang spilles hasard med sandsynlig risiko for katastrofer som den i Fürstenfeldbrück under de olympiske lege den 6. september 1972 (11 israelske sportsfolk dræbt) eller som i maj 1974, hvor 27 israelske skolebørn blev dræbt og 87 såret.

En lov, der forbyder danske myndigheder og ministre nogen sinde at efterkomme krav fra terrorister, vil ikke hjælpe. Den vil være urimelig, fordi kravene kan være så bagatelagte – for eksempel udsendelse af en proklamation i radioen – at det ville være vanvittigt ikke at efterkomme dem for at spare gidslers liv. Og når der først er mulighed for undtagelser, vil en sådan lov være flydende og lidet afskrækkende. Men under alle omstændigheder vil en sådan lov ikke have troværdighed. Mange vil regne med, at der, når livstruselsituationen først foreligger, vil kunne gennempresses en afvigelse – med eller uden lovændring.

Afvejningen af de mange forhold, som taler for og imod lovforslagets vedtagelse, har ikke været et fremskridtsanliggende. Derfor skal det forhold, at alle forslagsstillerne er fra fremskridtspartiet, ikke opfattes på den måde, at det er fremskridtspartiet som sådant, der går ind for forslaget. Hvert enkelt medlem tager sin selvstændige stilling til forslaget uafhængigt af medlemskabet af fremskridtspartiet.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Dødsstraf som led i den almindelige strafferet forekommer stadig i de fleste af verdens lande. I Danmark gik den af brug i 1892. Lovhjemlen gled ud af borgerlig strafferet den 15. april 1930. Tilbage er regler i den militære straffelov nr. 216 af 26. april 1973 §§ 11, 17–19 og 33–35 samt i lov nr. 227 af 7. juni 1952 om handlinger begået under krig eller fjendtlig besættelse. Rent faktisk er dødsstraf senest anvendt herhjemme i årene efter befrielsen. I medfør af straffelovstillæg nr. 259 af 1. juni 1945 § 8, stk. 2, blev der afsagt 78 dødsdomme, hvoraf 46 blev fuldbyrdet (ved skydning).

Folketinget har senest drøftet spørgsmålet den 30. oktober 1973 og i foråret 1974, jfr. Folketingstidende 1973–74, 1. samling, spalte 807–823, samt 2. samling, spalte 5324–5340, 7115–7131 og 7385–7388.

På internationalt plan er et af de seneste ind-